

AMB LA NIT T'HE SOMIAT...

© celestí ventura.

Amb la nit t'he somiat amiga esquiva,
que ets tota amor d'anhels encesos;
com dos ocells que el minyonet captiva
brillants els ulls, aclaparats de besos.
Al caure la tarda obro la finestra,
un raig de llum que frena el capvespre.

Aquesta nit fou nit de vent. Irades,
les grans ratxades sibilants, degueren
anar baten les últimes rescloses
que allà al fons de l'infinit retenen
les claredats del dia confinades
bellugadisses al sotrac de la gropa;
les que ara lluen argentant la terra,
les altes cases i les nits confoses.

Oh, cel obert de bat a bat! Els arbres
d'on ja davallen les darreres fulles
eren ahir plorosos i cendrosos,
i alcen avui les branques sublimades
igual que un feix d'espases vencedores.
Jo sóc com ells; ahir m'endoloria,
mes ja mon cor dignament s'esberla;
sento la flama de novells auguris;
sento arrelada la folia que em castiga
del meu avui, enamorat de l'amiga,
esclat desmesurat d'una fe antiga.

Oh braços generosos de l'amada
que com els astres fulgureu de nit
i del ram de l'amor sou la lligada
i per tot tany isolament i oblit!

Vosaltres prometeu com una albada
la llum secreta de son cos florit
i sou la doble branca perfumada
on dormen les colomes de son pit.
Sou missatgers d'amor fantasiàire
i com garlandes us alceu en l'aire
quan a l'esguard de ma presència llu.
Més quan, jaient, la benamada espera,
us amagueu entre la cabellera,
avergonyides de saber-me ja madur.